“நாங்களே கேட்டு”

ஸ்டீஃபன் கோவே அவர்கள், “உயர்ந்த செயல் வலிவுள்ள மக்களின் 7 பழக்கங்கள்'' என்ற தமது நூலில், ‘‘சிந்தையில் முடிவுடன் தொடங்குங்கள்” என்று தமது வாசகர்களை உற்சாகப்படுத்தினார். இந்தக் கருத்தானது வெகுவான எளிமையும் மற்றும் ஆழமான ஆழ்ந்தறிவும் உடையதாகும். கோவே அவர்கள் பின்வருமாறு எழுதினார்:

> செயல் வலை, வாழ்வின் சுறுசுறுப்புத் தன்மை ஆகியவற்றினால் பிடிக்கப்பட்டு கடினமாக, வெற்றி ஏணியானது தவறான சுவருக்கெதிரே சாய்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை மட்டுமே கண்டறியவதற்காக இன்னும் கடினமாக உழைத்து அந்த ஏணியில் ஏறுவது, என்பது மிகவும் நம்புதற்கரிய வகையில் சுலபமானதாக உள்ளது.[1]

அவர் தொடர்ந்து பின்வருமாறு எழுதினார்:

> நாம் மிகவும் சுறுசுறுப்பானவர்களாயிருக்கலாம், நாம் மிகவும் திறமையானவர்களாயிருக்கலாம், ஆனால் நாம் சிந்தையில் முடிவுடன் தொடங்கினால் மட்டுமே நாம் உண்மையிலேயே செயல் விளைவுள்ளவர்களாகவும் இருப்போம்.[2]

தமது வாசகரை அவருடைய அல்லது அவளுடைய சொந்த சவ அடக்கத்தைக் கண்ணோக்கும்படி கேட்பதன் மூலம் கோவே அவர் தமது கருத்தை ஆழமாகப் பதியச் செய்தார். (முழுக்காட்சியும் அவ்வளவாய் சோர்வை உண்டாக்காதபடி மிகச் சமீபத்தில் அதை அவர் ஒரு சாட்சி யளிக்கும் இரவு விருந்துக்கு மாற்றியுள்ளார்!) அந்த சவ அடக்கத்தில் கலந்து கொள்ள வந்திருப்பவர்கள் மத்தியில் நான்கு மனிதர்கள் பேசுவதற்காக நடந்து வருவதாகக் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். முதலாவது வருபவர் உங்கள் குடும்பத்தின் நெருங்கிய உறுப்பினராய் இருக்கின்றார். இரண்டாமவர் உங்கள் நெருங்கிய நண்பர்களில் ஒருவராக இருக்கின்றார். மூன்றாமவர் உங்கள் உடன் பணியாளராக இருக்கின்றார், மற்றும் கடைசி பேச்சாளர் நீங்கள் ஆராதிக்கும் சபையின் உறுப்பினராயிருக்கின்றார். அவர்கள் உங்களைப் பற்றி என்ன கூற முடியும் என்று நீங்கள் நம்பிக்கையாய் இருக்கின்றீர்கள்? அவர்கள் என்ன கூற வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகின்றோமோ அதுவே நாம் வாழும் வழிக்கு நம்மை நெறிப்படுத்தும் கொள்கையாக இருக்க வேண்டும் என்று கோவே அவர்கள் ஆலோசனை தெரிவிக்கின்றார். நமது வாழ்வின் முடிவைப் பற்றிக் கற்பனை செய்வதன் மூலம் நாம் இன்று வாழ்வதற்கு மிகச் சிறந்த முறையில் நம்மைத்

தயார் செய்து கொள்ள முடியும்!

யோவான் சுவிசேஷத்தைப் பற்றிய நமது பாடத்தை நாம் தொடங்குகையில், இதே செயலைச் செய்ய நாம் விரும்புகின்றோம்: சிந்தையில் முடிவுடன் தொடங்குதல். அதிர்ஷ்டவசமாக, இந்த சுவிசேஷத்தின் கவனமும் இலக்கும் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது, மற்றும் யோவான் 4:39-42 வசனப் பகுதியானது நாம் இப்பாடத்தில் எதை நோக்கிச் செல்லுகிறோம் என்பதைச் சித்தரிக்கின்றது.

இயேசுவும் சமாரியப் பெண்ணும்

யோவான் 4ல், இயேசுவும் அவரது சீஷர்களும் இஸ்ரவேலின் தெற்குப் பகுதியான யூதேயாவை விட்டு, அதன் வடக்குப் பகுதியான கலிலேயாவை நோக்கிச் சென்றனர். இந்த இரு பகுதிகளையும் சமாரியா என்ற மாகாணமானது இடை நின்று பிரித்தது. அங்கு வாழ்ந்த மக்களை யூதர்கள் சந்தேகத்துடனும் இகழ்ச்சியுடனும் நோக்கினர், எனவே கவனம் நிறைந்த யூதர்கள் அப்பகுதியைத் தவிர்ப்பதற்குச் சாத்தியமான யாவற்றையும் பெரும்பாலும் செய்வது வழக்கமாயிருந்தது. இருப்பினும், இயேசுவும் அவரது சீஷர்களும் சமாரியாவின் வழியாகப் பயணம் செய்தனர். அவர்கள் யாக்கோபின் கிணறு இருந்த இடம் என்று அறியப்பட்ட நிலப்பகுதிக்கு வந்தபொழுது மிகவும் களைப்புடனும் பசியுடனும் இருந்தனர். சீஷர்கள், அருகில் இருந்த சீகார் என்ற ஊரில் உணவு வாங்கி வருவதற்காகச் சென்றிருக்க, இயேசு அவ்விடத்தில் (கிணற்றினருகில்) ஓய்வெடுக்க அமர்ந்தார். அங்கு அவர் தனிமையில் இருக்கையில், அந்தக் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு போவதற்காக ஒரு பெண் அங்கு வந்தாள். இதைத் தொடர்ந்து இயேசுவுக்கும் இந்தப் பெண்ணுக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலின்போது, விசுவாசப் பயணமானது சமாரியாவில் தொடங்கிற்று!

அந்த உரையாடலானது அப்பெண்ணின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக்குத் திரும்பிய பொழுது, இயேசு அசாதாரணமானவர் என்பதை அந்த சமாரியப் பெண் உணர்ந்தறிந்தாள். அவளிடத்தில் அவர், “நீ போய், உன் புருஷனை இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வா” (4:16) என்றார். அந்தப் பெண் தனக்குக் கணவர் இல்லை என்று அவரிடம் கூறினாள். அதற்கு இயேசு, “எனக்குப் புருஷன் இல்லை என்று நீ சொன்னது சரிதான். எப்படியெனில், ஐந்து புருஷர் உனக்கிருந்தார்கள், இப்பொழுது உனக்கிருக்கிறவன் உனக்குப் புருஷனல்ல, இதை உள்ளபடி சொன்னாய்” என்று பதில் அளித்தார் (4:17, 18). அப்பொழுது அந்தப் பெண், “ஆண்டவரே, நீர் தீர்க்கதரிசி என்று காண்கிறேன்” என்று அறிக்கையிட்டாள் (4:19).

ஆராதனை, வர இருந்த மேசியா, மற்றும் யூதர் - சமாரியர் பிரச்சனை போன்ற தலைப்புக்களில் கலந்தாலோசனை செய்யும் வகையில் இயேசுவும் இந்தப் பெண்ணும் தங்கள் உரையாடலைத் தொடர்ந்தனர். இயேசுவின் சீஷர்கள் திரும்பி வந்த பொழுது, இந்தப் பெண் இயேசவைத் தான் எதிர் கொண்டதைப் பற்றி மக்களுக்கு அறிவிப்பதற்காக (தனது தண்ணீர்க்

குடத்தைக் கூட கிணற்றண்டையிலேயே வைத்து விட்டு!) நகருக்கு விரைந்தோடினாள். அவள், "நான் செய்த எல்லாவற்றையும் ஒரு மனுஷன் எனக்குச் சொன்னார்; அவரை வந்து பாருங்கள்; அவர் கிறிஸ்துதானோ? என்றாள்" (யோவா. 4:29). இவ்வாறாக அவள் மற்றவர்களையும் விசுவாசப் பயணத்தைத் தொடங்கச் செய்தாள்.

இயேசுவும் சமாரியர்களும்

சீகாரின் மனிதர்கள் யாக்கோபின் கிணற்றண்டையில் வந்த பொழுது அந்தப் பெண் அவர்களிடம் கூறியிருந்த யாவற்றினிமித்தமாக, அவர்கள் ஏற்கனவே இயேசுவின்மேல் ஓரளவு விசுவாசம் கொண்டிருந்தார்கள் (4:39). இதன் விளைவாக தங்களிடத்தில் வந்து தங்க வேண்டுமென்று, "அவர்கள் அவரை வேண்டிக் கொண்டார்கள்.'' (இங்குள்ள தொடர்வினைச் சொல்லானது ''வேண்டி'' என்ற வினைச் சொல்லுக்கு அழுத்தமுள்ள செயல்பாட்டை வலியுறுத்துவதைக் கவனியுங்கள்.) இயேசு அதை ஒப்புக் கொண்டு அங்கு இரண்டு நாள் தங்கினார். "அவருடைய உபதேசத்தினி மித்தம் இன்னும் அநேகம் பேர் விசுவாசித்து" (யோவா. 4:41) என்ற விளைவு ஏற்பட்டது. சமாரியர்களிடம் இயேசுவைப் பற்றிக் கூறிய பெண்ணிடத்தில் அந்தச் சமாரிய மனிதர்கள் கூறிய கூற்று இந்நிகழ்ச்சியின் முடிவுரையாக உள்ளது. அவர்களுடைய வார்த்தைகள் நமக்கு விசுவாசப் பயணத்தின் சாலை வரைபடம் ஒன்றை அளிக்கின்றது: "உன் சொல்லினிமித்தம் அல்ல, அவருடைய உபதேசத்தை நாங்களே கேட்டு, அவர் மெய்யாய்க் கிறிஸ்துவாகிய உலக இரட்சகர் என்று அறிந்து விசுவாசிக்கிறோம் என்றார்கள்" (4:42). முதலில் அவர்கள் "அந்த ஸ்திரீயினுடைய வார்த்தை யினிமித்தம் ... விசுவாசமுள்ளவர்களானார்கள்'' (4:39), ஆனால் பிறகு அவர்கள் "அவருடைய உபதேசத்தினிமித்தம் ... விசுவாசித்தார்கள்" (4:41)! இரண்டாம் நிலை விசுவாசமாகத் தொடங்கியிருந்ததானது இயேசு என்று அழைக்கப்பட்டவருடனான சொந்த அனுபவத்தின் காரணமாக முதிர்ச்சியடைந்தது!

இயேசுவும் நாமும்

ஏறக்குறைய நாம் அனைவருமே விசுவாசப் பயணத்தை நாம் தொடங்கிய காலத்தில் நமது (விசுவாச) நிலையைக் காட்டிலும் அதிக பலமும் உறுதியும் கொண்ட விசுவாசமுடையவராயிருந்த யாரோ ஒருவருடைய பின்னால் தான் பயணம் தொடங்கியிருப்போம். பலருக்கு இது நமது பெற்றோரின் விசுவாசமாக உள்ளது. நாம் அவர்களின் உறுதிப்பாட்டையும் அர்ப்பணிப்பையும் கண்டு, அவர்கள்மீது நாம் கொண்டுள்ள மதிப்பின் காரணமாக, அவர்கள் நம்புவது உண்மையாய் இருக்கவேண்டும் என்று யூகிக்கின்றோம். மற்றவர்களுக்கு இது ஒரு நண்பரின் விசுவாசத்தினால் ஏற்பட்டதாக இருக்கலாம். நாம் சந்தேகங்களினால் நிறையப்படும் வேளைகளில், நாம் நமது நண்பர்களின்

தைரியத்தையும் உறுதிப்பாட்டையும் பற்றிக் கொள்ளுகின்றோம். இன்னும் சிலருக்கு, விசுவாசமானது மதிப்பிற்குரிய ஒரு பிரசங்கியார், ஒரு சிறப்பான போதகர் அல்லது ஒரு அன்பார்ந்த இளையோர் ஊழியர் என்பவரின் வாழ்வு மற்றும் வார்த்தைகள் ஆகியவற்றின்மீது கட்டப் பட்டதாக இருக்கலாம்.

இன்னொருவரின் முதுகின் மேல் தனது பயணத்தைத் தொடங்குகின்ற விசுவாசமானது மோசமானதாக இருப்பதில்லை! இது இயல்பானதாகவும் வழக்கமானதாகவும் - எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டியதாகவும், விசேஷமாய் அதற்காக பெற்றோரால் ஜெபிக்கப்பட வேண்டியதாகவும் - உள்ளது. இவ்வகையான விசுவாசமானது ஆழமானதாகவும் பலம் பொருந்திய தாகவும் வளர்ந்து முதிர்ச்சியடையத் தவறும்பொழுது மட்டுமே பிரச்சனை எழும்புகின்றது. கடைசியில், மற்ற ஒருவருடைய விசுவாசத்தின்மீது கட்டியெழுப்பப்பட்ட விசுவாசமானது திருப்தியளிக்காததாகி விடுகின்றது மற்றும் இது முதிர்ச்சியடைந்த வாழ்வின் சுமையைத் தாங்க முடியாததாகவும் ஆகி விடுகின்றது.

இவ்வகையில், விசுவாசம் என்பது குழந்தைகளின் ஊஞ்சல் போன்றதாக உள்ளது. எனது மகள்கள் மிகச் சிறுமிகளாய் இருந்த பொழுது, அவர்கள் இருவருமே, ஊஞ்சல் கட்டி அதில் விளையாடுவதில் அதிகம் மகிழ்வடைந்தார்கள். அவர்களின் தாய் சமையலறையில் சமைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதோ அல்லது நான் எனது மேஜையில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதோ, அவர்கள் மனநிறைவுடன் ஊஞ்சலில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அந்த வயதில் அவர்களுக்குத் தேவைப்படுமளவுக்கு குழந்தை ஊஞ்சலானது பலமுள்ளதாக இருந்தது. அது அவர்களைப் பாதுகாப்பாகவும், உறுதியான காவலுடனும், வசதியாகவும், கதகதப்பாகவும் மற்றும் மகிழ்ச்சியாகவும் வைத்துக் கொண்டது. இருப்பினும், இப்பொழுது எனது மகள்கள் பதினோரு மற்றும் பதிமூன்று வயதுடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். இன்றைய நாட்களில் அவர்கள் தங்களுடைய பழைய ஊஞ்சலில் உட்கார முயற்சி செய்தால், அது மிகவும் மாறுபட்ட ஒரு அனுபவமாய் இருக்கும்! அவர்கள் அதில் பொருந்தி வரமாட்டார்கள் மற்றும் அந்தத் ஊஞ்சல் முழுவதும் அநேகமாக அறுந்து போய் விடும். இது அந்தத் ஊஞ்சல் மோசமானது என்றாகின்றதா? நிச்சயமாகவே அப்படியில்லை! அவர்கள் அதில் உட்கார முடியாத அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டார்கள், மற்றும் இப்பொழுது அவர்கள் தங்களுடைய (உடலின்) எடையைத் தாங்குவதற்கு இன்னும் அதிக உறுதியான ஒன்று அவர்களுக்குத் தேவைப்படுகின்றது.

விசுவாசமும் இதைப் போன்றதுதான். முதலில் மற்றவர்களின் விசுவாசத்தின்மீது கட்டப்பட்ட ஒரு விசுவாசமானது வாழ்வில் நாம் எதிர் கொள்ளும் எல்லாப் பிரச்சனைகளின் சுமையையும் தாங்குவதற்குப் போதுமானதாக உள்ளது. இருப்பினும், நம்மை வாழ்வு முழுவதிலும் சுமந்து செல்வதற்கு அதிக உறுதியான விசுவாசத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய காலம் ஒன்று வருகின்றது. அப்படிப்பட்ட காலத்தில், இயேசுவை நாம் நேரடியாக எதிர்கொண்டதன் மூலமும், அவரைப் பற்றிய நமது சொந்த

உறுதிப்பாட்டின் மூலமும் கட்டப்பட்ட விசுவாசம் நமக்கு அவசியமாகின்றது. ஒரு கல்லூரியின் சபையில் நான் செய்கின்றது போன்ற ஊழியத்தில், பல இளைஞர்கள் கடுமையான ஒழுக்கச் சோதனைகளுக்கு ஆளாவதை நான் காண்கின்றேன். இன்றைய உலகில் நேர்மையாகவும், தூய்மையாகவும் மற்றும் தெளிந்த புத்தியுடனும் நிலைத்திருத்தல் என்பது ஒரு சவாலாகவே உள்ளது. இளைஞர்கள் இந்த சோதனைகளைத் தங்கள் பெற்றோரிடமிருந்து பெற்ற இரண்டாம்தர விசுவாசத்தைக் கொண்டு மட்டும் எதிர்நோக்கினால், அவர்கள் பெரிய இடர்ப்பாட்டிற்குள்ளா கின்றார்கள். அவர்கள் முதிர்வுள்ள போராட்டங்களைச் சந்திக்கின்ற வேளையில், இயேசுவின்மீது அவர்கள் இன்னும் அதிக முதிர்ச்சியான விசுவாசத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

இளம் வயதின் அலைக்கழிக்கப்பட்ட தண்ணீரைக் கடந்து வந்த பிறகும் கூட கடினமான தீர்மானங்கள் மறைந்து போவதில்லை. பிற்கால ஆண்டுகளில் பலர் தங்கள் திருமணம் பற்றிய கடினமான பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளுவார்கள். “மரணம் நம்மைப் பிரிக்கும் மட்டும்” என்பது “நடைமுறை இறுக்கமாகும் வரைக்கும்” என்று அர்த்தப்படுகின்ற ஒரு உலகில், திருமணத்தில் நாம் நிலைத்திருக்க சமூகத்தில் உற்சாகப்படுத்துதல் அவசியமாகின்றது. கடினமான வேளைகளில் திருமண(பந்த)த்தைக் காத்துக் கொள்வதற்கு இரண்டாம் தர விசுவாசத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான ஒன்று தேவைப்படுகின்றது. சபையானது இதே போன்றதொரு சூழ்நிலையை எதிர் கொள்ளுகின்றது. புதிய ஏற்பாட்டின் நிருபங்களில்கூட நாம், சபைகள் எல்லாவற்றிலும் பிரச்சனைகள் இருந்தன என்பதற்கான குறிப்புகளை நாம் அடிக்கடி காண்கின்றோம். சபையில் உள்ள மக்களைக் குறித்து நாம் சலிப்படைந்து, எல்லாவற்றையும் விட்டு வெளிநடக்க மட்டும் விரும்புகின்றவர்களாய் இருக்கின்றோம். இரண்டாம்தர விசுவாசமானது கடினமான சூழ்நிலைகளில் பிரச்சனைகளைக் கையாளப் போதிய அளவு காலம் வரைக்கும் நம்மை நிலை நிறுத்தாது.

நாம் தோல்வியை எதிர்கொள்ளும்பொழுதும் முதிர்ச்சியான தனிப்பட்ட விசுவாசத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் காண்கின்றோம். இந்த ஆண்டில் நான் எனது உயர்நிலைப் பள்ளியில் இருபதாம் ஆண்டு மறு ஒன்றிப்புக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள நம்பிக்கையாய் இருக்கின்றேன். எங்களது பத்தாம் ஆண்டு மறுஒன்றிப்புக் கூட்டத்தில், நாங்கள் யாவரும் உயர்நிலைப் பள்ளியை விட்டு வெளி வந்திருந்த அந்த முதல் பத்து ஆண்டுகளில் குறிப்பிடத் தக்க தோல்விகளை எதிர்கொண்டிருந்ததாகக் காணப்பட்டது. தோல்வி என்பது நமது வாழ்வின் தவிர்க்க இயலாத ஒரு பாகமாக உள்ளது, மற்றும் தோல்விகளை நாம் எவ்விதம் எதிர்கொள்ளு கிறோம் என்பதுதான் நாம் எவ்வாறாகிறோம் என்பதில் அதிகம் செயல் படுவதாக உள்ளது. இரண்டாந்தர விசுவாசமானது நமது தோல்விகளைக் கையாளுவதற்குச் சிறிதளவே உதவுகின்றது.

சுதந்தரிக்கப்பட்ட ஒரு விசுவாசம் என்பது சற்று காலத்திற்குச் சரிப் பட்டிருக்கலாம். அது நாம் நாடவும் கற்கவும் வளரவும் முக்கியமான பங்களிக்கின்றது. நாம் முதிர்ந்த நிலையிலுள்ள உலகத்தை எதிர்

கொள்ளுகையில், மற்றும் வாழ்க்கையில் புயல்கள் வீசத் தொடங்குகையில், நாம் எங்கு நிற்கிறோம் என்பதையும் அங்கு நாம் ஏன் நிற்கின்றோம் என்பதையும் அறிந்திருத்தல் நலம் அளிக்கும்.

யோவான் சுவிசேஷமும் நீங்களும்

பலமான, தைரியமான, அதிகம் தனிப்பட்ட முறையிலான விசுவாசத்தை நாம் பெற்றிருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை எடுத்துரைப் பதற்காக யோவான் சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டது. இந்த சுவிசேஷ நூலின் முடிவுப் பகுதிக்கு அண்மையில், இது எழுதப்பட்டதற்கான ஆவியானவரின் நோக்கத்தை இதன் எழுத்தாளர் விளக்கப்படுத்தினார்:

> இந்தப் புஸ்தகத்தில் எழுதியிராத வேறு அநேக அற்புதங்களையும் இயேசு தமது சீஷருக்கு முன்பாகச் செய்தார். இயேசு தேவனுடைய குமாரன் என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படியாகவும், விசுவாசித்து அவருடைய நாமத்தினாலே நித்திய ஜீவனை அடையும்படியாகவும், இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது (யோவா. 20:30, 31).

நமது படிப்பின் ஓட்டத்தில் நாம் காணப் போகின்றபடி, யோவான் எழுதிய இவ்விசுவாசமானது இயேசு தேவனுடைய குமாரன் என்ற உரிமைகோருதல்களை உண்மை என்று ஏற்றுக் கொள்ளுவதைக் காட்டிலும் அதிகமானதாக உள்ளது. இது அவர் தம் வாக்குத்தத்தங்கள் குறித்து உண்மையுள்ளவர் என்று நம்புவதையும், மற்றும் அவர் நம்மைத் தாங்கி மேல் நிறுத்த முடியும் மற்றும் அதைச் செய்வார் என்று அறிந்து நமது வாழ்வின் முழு பாரத்தையும் அவர் மீது வைப்பதையும் உள்ளடக்குவதாக இருக்கின்றது. இந்த சுவிசேஷ நூல் முழுவதிலும், வேதாகம ரீதியான விசுவாசம் எது மற்றும் எது அல்ல என்பதை யோவான் கவனமாய் விளக்கியுரைத்து, போலிகள் எல்லாவற்றையும் தவிர்க்கும்படி நம்மை அழைக்கின்றார். நமது சொந்த விசுவாசத்தை நாடுவதில் நாம் சமாரியர்களைப் பின்பற்றும்படி நம்மை இடித்துரைப்பது போல இந்தப் புத்தகத்தில் விசுவாசத்தைப்பற்றி தொண்ணூற்று எட்டு முறை குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. நாம் விரைவில் காணப் போகிறபடி, விசுவாசப் பயணமானது சுலபமுமல்ல அல்லது சொகுசானதுமல்ல. மனக்கவலை உண்டாக்கும் கேள்விகள் எதிர்கொள்ளப்பட்டாக வேண்டும், மற்றும் விலையேறப் பெற்ற தீர்மானங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டாக வேண்டும். பயணமானது என்ன ஒரு விலைக்கும் தகுதியுடையதாக உள்ளது, ஏனெனில் தேவகுமாரனான இயேசுவை கிறிஸ்து என்று நாம் தனிப்பட்ட முறையில் விசுவாசித்தல் என்பதே இதன் விளைவாக உள்ளது, அவரில் நமக்கு நித்திய ஜீவன் இருக்கின்றது!

முடிவுரை

C. S. லூயிஸ் அவர்களின் “நார்னியாவின் நாட்குறிப்புகள்” என்ற நூலின்

தொடக்கத்தில், இரண்டாம் உலகப் போரில் குண்டு வீசுதலின் போது இலண்டன் நகரில் இருந்து கிராமப் புறத்தில் இருந்த ஓரளவு பாதுகாப்பான இல்லத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட பிள்ளைகளின் குழு ஒன்றைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. அந்தப் பிள்ளைகள் ஓடியாடுவதற்கும் மற்றும் தூண்டித் துருவுவதற்கும் பல அறைகள் கொண்டிருந்த பெரிய இல்லம் ஒன்றில் வாழச் சென்றனர். ஒரு நாள் அவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் லூசி என்ற சிறுமி ஒரு பெரிய சுவர் அலமாரிக்குள் புகுந்தாள். அவள் அதன் பின்புறமாய்ச் சென்ற பொழுது அது காட்டுப் பகுதியை நோக்கித் திறந்திருக்கக் கண்டாள். அவள் தொடர்ந்து அதில் நடந்து சென்ற பொழுது விரைவிலேயே பனியில் தான் நடப்பதை உணர்ந்தறிந்தாள். சுவர் அலமாரிக்குள் நடந்து சென்றதினால் அவள் நார்னியாவின் நிலப் பகுதியினுள் நுழைந்ததை அவள் பிறகுதான் உணர்ந்தறிந்தாள்.

யோவான் சுவிசேஷமும் இதைப் போன்றதேயாகும். முதலில் இது இயேசுவைப் பற்றியும் மற்றும் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த ஒரு சில மக்களைப் பற்றியும் கூறுகின்ற புத்தகமாகவே தோன்றுகின்றது: கிணற்றினருகே இயேசுவும் சமாரியப் பெண்ணும், இயேசுவும் பிறவியிலேயே பார்வையின்றி இருந்த ஒரு மனிதரும், இயேசுவுடன் கானாவூர்த் திருமணத்திற்கு வந்திருந்த விருந்தினர்களும். இருப்பினும் இந்த வரலாறுகளை நாம் வாசித்து மற்றும் படிக்கையில் பெரும் வியப்புக்குரிய சில விஷயங்கள் நடக்கின்றன: நாம் ''சுவர் அலமாரிக்குள்'' புகுந்து, இயேசுவுடன் முகமுகமாய் நிற்பவர்களாக நம்மை நாமே காண்கின்றோம்! அங்கு அவர் கூறுவதைக் கேட்டு, அவரைக் கவனித்து, மற்றும் அவருடன் உரையாடி, மனிதகுலத்திற்கு அறியப் பட்டுள்ளவைகளிலேயே மிகவும் முக்கியமான மற்றும் உணர்வுப்பூர்வமான பயணத்தை - விசுவாசப் பயணத்தை நாம் மேற்கொள்ளுகின்றோம்!

நாம் ஒன்றாக இப்பாடத்தைப் படிக்கையில், நீங்கள் முதலில் ஒரு உறுதிப்பாட்டினை மேற்கொள்ளும்படியாகவும், பிறகு ஒரு இலக்கை அமைத்துக் கொள்ளும்படியாகவும் உங்களுக்கு நான் அறைகூவல் விடுக்கின்றேன். இயேசுவின் வாழ்வினுள் ஆழமாய் உற்றுநோக்கத் துணிந்து, கலங்க வைக்கும் கேள்வியான "எனது வாழ்வில் நான் அவர் மீது நம்பிக்கை வைக்க முடியுமா?'' என்ற கேள்வியை நீங்கள் உங்களிடமே கேட்டுக் கொள்வதுதான் உறுதிப்பாடாக உள்ளது. இயேசுவைப் பற்றிய மற்றவர் களின் வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் உங்கள் நேரடியான எதிர்கொள்ளு தலின் அடிப்படையிலான ஒரு விசுவாசத்தை வளரச் செய்வதென்பது நான் உங்களுக்கு அறைகூவல் விடுவிக்கும் இலக்காக உள்ளது. நீங்கள் பதிமூன்று வயதுடையவராயிருப்பினும் அல்லது தொண்ணித்து மூன்று வயதுடைய வராயிருந்தாலும், நீங்கள் இன்னமும் கிறிஸ்தவராகாதிருப்பினும், அல்லது அறுபது ஆண்டுகளாக கிறிஸ்தவராய் இருந்திருப்பினும், இந்த உறுதிப் பாடும் இலக்கும் மிக மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவைகளாய் உள்ளன! உங்கள் வாழ்வின் மிகவும் முக்கியமான பயணமான இந்த விசுவாசப் பயணத்தில் நீங்கள் எஞ்சி நிற்கும் எங்களுடன் இணைந்து கொள்வீர்களா? இந்த அறைகூவலைப் பற்றி நீங்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கையில், பின்வரும்

பாடலின் ஜெபம் நிறைந்த வார்த்தைகளைப் பற்றித் தியானியுங்கள்:

எங்கள் கண்களைத் திறவும் கர்த்தாவே, இயேசுவை நாங்கள்
காண விழைகிறோம், அவரை அடைந்து,
அவரைத்தொட்டு, அவரில் நாங்கள் அன்புகூருகிறோம் என்று
கூற வேண்டுமே.
எங்கள் செவிகளைத் திறவும், கர்த்தாவே, உற்றுக் கவனிக்க
எங்களுக்கு உதவும்,
எங்கள் கண்களைத் திறவும், கர்த்தாவே, இயேசுவை நாங்கள்
காண விழைகிறோம்.[3]

குறிப்புகள்

[1]Stephen Covey, *7 Habits of Highly Effective People* (New York: Simon & Schuster, 1989), 98. [2]Ibid. [3]"Open Our Eyes, Lord," Bob Cull. Copyright 1976 by Maranatha! Music. (Administered by The Copyright Company, Nashville, Tenn.) All rights reserved. International copyright secured. Used by permission.

நீங்கள் அடித்தளத்தில் வாழ்கின்றீர்களா?

ஹோல்மன் ஹன்ட் என்பவரின் புகழ் பெற்ற சித்திரமான "உலகின் ஒளி" என்ற ஓவியத்தில், தாழ்ப்பாளானது கதவின் உட்புறத்தில் இருக்கும். முதன் முதலாக அதைக் கண்ணோக்கிய விமர்சகர் ஒருவர், தவறாயிருந்த தாழ்ப்பாளை நோக்கி ஓவியரின் கவனத்தைத் திருப்பினார். அந்த ஓவியர், கதவானது மனிதனைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகவும், கிறிஸ்து தட்டும் பொழுது மனிதன் தன்னைத் திறக்க வேண்டும் என்றும் கூறினார்.

ஒரு சிறுபையன் அப்படத்தைக் கண்ட போது, தனது தந்தையிடம், "அப்பா, அவர்கள் ஏன் இயேசுவை உள்ளே அனுமதிக்கவில்லை?" என்று கேட்டான். அதற்கு அந்தத் தந்தை "எனக்குத் தெரியவில்லை" என்று பதில் அளித்தார். ஒரு கணப் பொழுதிற்குப் பிறகு, அந்தப் பையன், "அப்பா, அவர்கள் ஏன் இயேசுவை உள்ளே அனுமதிக்கவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் அடித்தளத்தில் வசிக்கின்றனர், அவர்களால் இயேசு தட்டுவதைக் கேட்க முடிவதில்லை" என்று கூறினான்.

ஜோசப் A. ஸ்மித்